

ходилъ между хората, а не сега. Сега Господъ нѣма. Тоя човѣкъ, дето е дохождалъ и дето сж го спрѣли на нивата, е билъ нѣкой просякъ. Или нѣкой шарлатанинъ. Нѣкой влашки циганинъ ще е билъ, — помисли си той, като си спомни, че цигани-катунари бѣха минали презъ село. Всичко това дѣдо Василъ си го помисли, но не каза нищо. И като видѣ, че баба Вѣла е разбъркала сандѣка и е наизвадила нѣща, които тя вадѣше само за да плаче надъ тѣхъ, той пакъ ѝ се скара.

— Хайде, стига. Прибери сандѣка. Ти като почнешъ, нѣма свършване. Хайде! Нали ти казахъ? Направи нѣщо за ядене, обѣдъ дойде.

И да покаже, че е сърдитъ, той си излѣзе. Като минаваше покрай прозореца, той чу нѣщо и се спрѣ: баба Вѣла плачеше. Плачеше високо, каточе пѣеше.

Дѣдо Василъ дойде до вратата на крѣчмата и пакъ се ослуша. Не се чуваше нищо. Но той каточе видѣ предъ себе си лицето и очитѣ на баба Вѣла, нѣщо се подигна въ гърдитѣ му, той стисна очи и цѣлъ се разтърси, каточе се разтрепера. Мигъ-два само — толкозъ бѣше неговия плачъ. Когато отвори очи — тѣ бѣха насълзени и клепачитѣ му зачервени. Влѣзе въ крѣчмата, дойде на тезгяха, налѣ си една ракия, следъ туй — още една. И седна пакъ на столчето си до вратата. Градинитѣ съ цѣфнали-тѣ овошки бѣха пакъ предъ него, но той не ги